

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 21 listopada 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Wzory – Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 – Artykuł 90 ust. 1 –
Środki tymczasowe i środki zabezpieczające – Właściwość sądów krajowych pierwszej instancji –
Wyłączna właściwość sądów wskazanych w tym przepisie

W sprawie C-678/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy, Niderlandy) postanowieniem z dnia 2 listopada 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 5 listopada 2018 r., w postępowaniu wszczętym przez:

Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: M. Vilaras (sprawozdawca), prezes izby, S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe i N. Piçarra, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden – R. van Peursem, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu niderlandzkiego – C.S. Schillemans oraz M. Bulterman, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – É. Gippini Fournier oraz A. Nijenhuis, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 18 września 2019 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: niderlandzki.

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 90 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania w przedmiocie skargi kasacyjnej wniesionej w interesie prawa przez Procureur-Generaal bij de Hoge Raad der Nederlanden (prokuratora generalnego przy sądzie najwyższym Niderlandów, zwanego dalej „prokuratorem generalnym”) od wyroku wydziału do spraw środków tymczasowych i zabezpieczających w rechtbank Amsterdam (sądzie rejonowym w Amsterdamie, Niderlandy) ogłoszonego w dniu 12 stycznia 2017 r., mającej za przedmiot ustalenie sądów właściwych do zarządzania środków tymczasowych i zabezpieczających w dziedzinie wzorów wspólnotowych.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Tytuł IX rozporządzenia nr 6/2002, opatrzony nagłówkiem „Jurysdykcja oraz postępowanie w sprawach dotyczących wzorów wspólnotowych”, zawiera sekcję 2, zatytułowaną „Spory dotyczące naruszenia i ważności wzorów wspólnotowych”, obejmującą art. 80–92 tego rozporządzenia.
- 4 Artykuł 80 rozporządzenia nr 6/2002, zatytułowany „Sądy w sprawach wzorów wspólnotowych”, stanowi w ust. 1:

„Państwa członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach możliwie jak najmniejszą liczbę sądów krajowych działających jako sądy pierwszej i drugiej instancji (sądy w sprawach wzorów wspólnotowych), które pełnią funkcje powierzone im na mocy niniejszego rozporządzenia”.

- 5 Artykuł 81 tego rozporządzenia, zatytułowany „Jurysdykcja w sprawie naruszenia i ważności prawa”, ma następujące brzmienie:

„Sądy w sprawach wzorów wspólnotowych mają wyłączną właściwość:

- a) w przypadku powództw, których przedmiotem jest naruszenie oraz – jeżeli zezwala na to ustawodawstwo krajowe – w przypadku powództw przeciwko działaniom grożącym naruszeniem wzoru wspólnotowego;
- b) w przypadku powództw o stwierdzenie braku naruszenia wzorów wspólnotowych, jeżeli zezwala na to ustawodawstwo krajowe;
- c) w przypadku powództw o unieważnienie niezarejestrowanego wzoru wspólnotowego;
- d) w przypadku powództw wzajemnych o unieważnienie wzoru wspólnotowego złożonego [złożonych] w związku z powództwem wymienionym w pkt a)”.

- 6 Artykuł 90 omawianego rozporządzenia, zatytułowany „Środki tymczasowe i zabezpieczające, łącznie ze środkami ochronnymi”, stanowi:

„1. Do sądów państwa członkowskiego, wraz z sądami w sprawach wzorów wspólnotowych, może być złożony wniosek o zastosowanie środków tymczasowych łącznie z zabezpieczającymi w odniesieniu do wzoru wspólnotowego, które są przewidziane na mocy prawa tego państwa w odniesieniu do krajowego prawa ze wzoru, nawet jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia sąd w sprawach wzorów wspólnotowych w innym państwie członkowskim ma właściwość orzekania co do istoty sprawy.

[...]

3. Sąd w sprawach wzorów wspólnotowych, którego właściwość określają przepisy art. 82 ust. 1, 2, 3 lub 4, ma właściwość do zarządzenia środków tymczasowych i zabezpieczających, które stosuje się na terytorium każdego z państw członkowskich, z zastrzeżeniem każdego wymaganego postępowania dla uznania i wykonania określonego postanowieniami tytułu III Konwencji o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń. [Żadnemu innemu sądowi nie będzie przysługiwać taka właściwość].”

Prawo niderlandzkie

- 7 Artykuł 3 wet tot uitvoering van de verordening van de Raad van de Europese Unie betreffende Gemeenschapsmodellen houdende aanwijzing van de rechtbank voor het Gemeenschapsmodel (Uitvoeringswet EG – verordening betreffende Gemeenschapsmodellen) (ustawy wykonującej rozporządzenie Rady Unii Europejskiej w sprawie wzorów wspólnotowych i wyznaczającej sąd właściwy do rozpoznawania sporów dotyczących wzorów wspólnotowych) z dnia 4 listopada 2004 r. (Stb. 2004, n° 573, zwanej dalej „ustawą z dnia 4 listopada 2004 r.”) stanowi:

„Dla wszystkich powództw, o których mowa w art. 81 rozporządzenia [nr 6/2002], w pierwszej instancji wyłącznie właściwy jest rechtbank Den Haag [sąd pierwszej instancji w Hadze], a w postępowaniach w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych i zabezpieczających wydział do spraw środków tymczasowych i zabezpieczających tego rechtbank [sądu pierwszej instancji].”

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 8 Spin Master Ltd jest przedsiębiorstwem mającym siedzibę w Toronto (Kanada), które prowadzi działalność w sektorze zabawek. Pod znakiem towarowym „Bunchems” przedsiębiorstwo to sprzedaje zestaw niewielkich kulek-rzepów z plastiku, które przyczepiają się do siebie, dostępnych w ośmiu kolorach. Z kulek tych można zbudować rozliczne figury i kształty.
- 9 W dniu 16 stycznia 2015 r. owa zabawka w postaci kulek została zarejestrowana w imieniu Spin Master pod numerem 002614669-0002 jako wzór wspólnotowy.
- 10 High5 Products BV jest spółką mającą siedzibę w Waalwijk (Niderlandy), która wprowadza do obrotu pod nazwą „Linkeez” zestaw niewielkich kulek-rzepów, które przyczepiają się do siebie, również dostępnych w ośmiu kolorach.
- 11 Pismem z dnia 18 listopada 2016 r. Spin Master wezwało High5 Products do zaprzestania naruszania wspomnianego modelu wspólnotowego.
- 12 Jako że High5 Products nie zastosowała się do tego wezwania, Spin Master wystąpiło wydziału do spraw środków tymczasowych i zabezpieczających rechtbank Amsterdam (sądu pierwszej instancji w Amsterdamzie) o zakazanie High5 Products wprowadzania do obrotu omawianych kulek.

- 13 W odpowiedzi na zarzut braku właściwości wydział do spraw środków tymczasowych i zabezpieczających rechtbank Amsterdam (sądu pierwszej instancji w Amsterdamie) w wyroku z dnia 12 stycznia 2017 r. uznał się za właściwy do rozpoznania wszczętego przed nim postępowania o zastosowanie środków tymczasowych i zabezpieczających. Oparł się on w tym względzie na okoliczności, po pierwsze, że prawo niderlandzkie przyznaje mu właściwość do orzekania w przedmiocie roszczeń tego samego rodzaju opartych na wzorze Beneluksu, a po drugie, że art. 3 ustawy z dnia 4 listopada 2004 r. nie wyłącza jego właściwości w ramach postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych i zabezpieczających, w którym zgłoszono żądanie zaniechania naruszeń ograniczone do terytorium Niderlandów, takiego jak wszczęte przed nim postępowanie.
- 14 W dniu 31 sierpnia 2018 r. prokurator generalny wniósł od wymienionego wyroku do Hoge Raad der Nederlanden (sądu najwyższego Niderlandów) skargę kasacyjną w interesie prawa, podnosząc, że to wydział do spraw środków tymczasowych i zabezpieczających rechtbank Den Haag (sądu pierwszej instancji w Hadze), jako sąd wyznaczony na podstawie art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, ma wyłączną właściwość do rozpoznawania spraw z zakresu wzorów wspólnotowych, w tym w dziedzinie środków tymczasowych i zabezpieczających.
- 15 Sąd odsyłający wskazuje, że przedstawione mu pytanie sprowadza się do wątpliwości, czy art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 nie stoi na przeszkodzie temu, aby ustawodawstwo państwa członkowskiego przewidywało, że wyłączna właściwość sądów wyznaczonych na podstawie art. 80 ust. 1 tego rozporządzenia obejmuje również środki tymczasowe i zabezpieczające w rozumieniu art. 90 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.
- 16 Sąd odsyłający podkreśla, że poprzez przyjęcie art. 3 ustawy z dnia 4 listopada 2004 r. ustawodawca niderlandzki zamierzał uczynić użytek z fachowej wiedzy rechtbank Den Haag (sądu pierwszej instancji w Hadze) i Gerechtshof Den Haag (sądu apelacyjnego w Hadze, Niderlandy) w dziedzinie własności intelektualnej. Sąd odsyłający zwraca przy tym uwagę, że kwestia wyłącznej właściwości sądów wyznaczonych na podstawie art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 do orzekania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych i zabezpieczających zrodziła rozbieżności w orzecznictwie i doktrynie, również w państwach członkowskich innych niż Królestwo Niderlandów.
- 17 Sąd odsyłający powziął wątpliwości co do wykładni, jaką należy nadać art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002. Zgodnie z pierwszą rozważaną przez niego wykładnią prawodawca Unii mógł w tym przepisie wprowadzić bezwzględnie obowiązujący wyjątek od wyrażonej w rozporządzeniu idei wspierania specjalizacji sądów, jako że państwu członkowskiemu nie przysługuje swoboda powierzania sądom właściwym do rozpoznawania sporów dotyczących wzorów wspólnotowych wyłącznej właściwości do orzekania w przedmiocie wszystkich żądań zastosowania środków tymczasowych i zabezpieczających z zakresu wzorów. Zgodnie z drugą rozważaną przez sąd odsyłający wykładnią prawodawca Unii mógł mieć na celu jedynie przyznanie państwu członkowskiemu uprawnienia do powierzenia, w ustawodawstwie krajowym, właściwości do orzekania w przedmiocie tego typu żądań również innym sądom właściwym do orzekania w przedmiocie zastosowania takich środków w sprawach dotyczących wzorów krajowych.
- 18 Sąd odsyłający rozważa także wykładnię, zgodnie z którą – skoro art. 81 rozporządzenia nr 6/2002 określa w sposób bezwzględnie obowiązujący, że wewnętrzna właściwość do rozpoznania wymienionych w tym artykule żądań przysługuje sądom właściwym do rozpoznawania sporów dotyczących wzorów wspólnotowych – art. 90 tego rozporządzenia znajduje zastosowanie wyłącznie do innego rodzaju środków tymczasowych i zabezpieczających.
- 19 Wreszcie sąd odsyłający uściśla, że kasacja wyroku w następstwie wniesienia przez prokuratora generalnego skargi w interesie prawa nie ma wpływu na sytuację prawną stron sprawy, w której zapadł ten wyrok, jako że przedmiotem postępowania kasacyjnego w tym przypadku jest wyłącznie kwestia prawna podniesiona w szeregu spraw i rodząca rozbieżne oceny.

- 20 W tych okolicznościach Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że w sposób wiążący przyznaje on wszystkim wymienionym tam sądom państwa członkowskiego właściwość do zarządzania środkami tymczasowych, włącznie ze środkami zabezpieczającymi, czy też przyznaje on państwu członkowskim – częściowo lub w całości – możliwość przyznania wyłącznej właściwości do zarządzania tych środków sądom, które zgodnie z art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 zostały wyznaczone jako sądy (pierwszej i drugiej instancji) w sprawach dotyczących wzorów wspólnotowych?”.

W przedmiocie dopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 21 Zgodnie z wyjaśnieniami sądu odsyłającego wniesienie skargi kasacyjnej w interesie prawa należy do wyłącznej właściwości prokuratora generalnego i ma na celu uchylenie orzeczenia sądowego, w sytuacji gdy nie przysługują już stronom zwyczajne środki zaskarżenia. W razie uwzględnienia skargi kasacyjnej zaskarżone orzeczenie uchyla się, co jednakże nie wpływa na sytuację między stronami.
- 22 Rząd niderlandzki podnosi, że zważywszy na fakt, iż sąd odsyłający ma obowiązek orzec w przedmiocie wniesionej przez prokuratora generalnego skargi w interesie prawa, która stanowi środek zaskarżenia mający na celu zapewnienie jedności prawa i jego rozwoju na poziomie krajowym, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.
- 23 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału o ile art. 267 TFUE nie uzależnia możliwości zwrócenia się do Trybunału od kontradyktoryjnego charakteru postępowania, w którego toku sąd krajowy przedkłada pytanie prejudycjalne, o tyle sądy krajowe są uprawnione do występowania do Trybunału wyłącznie wtedy, gdy dana sprawa jest zawisła przed nimi i muszą wydać rozstrzygnięcie w ramach postępowania mającego na celu wydanie orzeczenia o charakterze sądowym (wyroki: z dnia 25 czerwca 2009 r., *Roda Golf & Beach Resort*, C-14/08, EU:C:2009:395, pkt 33, 34; a także z dnia 16 czerwca 2016 r., *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, pkt 24).
- 24 Jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 33 opinii, w tym względzie znaczenie ma wyłącznie okoliczność, że sąd zwracający się o pomoc do Trybunału wykonuje funkcję sądowniczą i uznaje, że dla celów wydania przez niego orzeczenia jest wymagana wykładnia prawa Unii. Okoliczność, że sytuacja między stronami sporu leżącego u podstaw wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie może zostać zmieniona w następstwie orzeczenia Trybunału, pozostaje bez wpływu na powyższy wniosek, który odnosi się do charakteru funkcji sprawowanych przez sąd odsyłający.
- 25 Należy ponadto przypomnieć, że chociaż wyrażenie „wydanie wyroku” w rozumieniu art. 267 akapit drugi TFUE obejmuje całe postępowanie prowadzące do wydania orzeczenia przez sąd odsyłający, to wyrażenie to należy interpretować szeroko, tak by uniknąć sytuacji, w której wiele kwestii proceduralnych zostałoby uznanych za niedopuszczalne i nie mogłoby stać się przedmiotem wykładni dokonywanej przez Trybunał i w której Trybunał nie byłby w stanie dokonać wykładni wszystkich przepisów prawa Unii, które sąd odsyłający jest zobowiązany stosować (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 czerwca 2015 r., *Fahnenbrock i in.*, C-226/13, C-245/13, C-247/13 i C-578/13, EU:C:2015:383, pkt 30; z dnia 16 czerwca 2016 r., *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, pkt 28).

- 26 Z powyższego wynika, że jeżeli sąd, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu w rozumieniu art. 267 TFUE, poweźmie wątpliwości co do wykładni prawa Unii w ramach postępowania w przedmiocie skargi kasacyjnej wniesionej w interesie prawa, ma on obowiązek zwrócić się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym, nawet jeżeli w następstwie wydania przez Trybunał orzeczenia w trybie prejudycjalnym sytuacja między stronami nie ulegnie zmianie.
- 27 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest więc dopuszczalny.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 28 W swoim pytaniu sąd odsyłający zmierza co do istoty do ustalenia, czy art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że stanowi on, iż sądy państw członkowskich właściwe do zarządzania środków tymczasowych lub zabezpieczających w odniesieniu do wzoru krajowego mają również właściwość do zarządzania takich środków w odniesieniu do wzoru wspólnotowego, czy też stanowi on, iż państwa członkowskie mają pełną lub częściową swobodę w zakresie powierzenia właściwości wyłącznej w tym względzie jedynie sądom wyznaczonym jako sądy właściwe w sprawach wzorów wspólnotowych.
- 29 Zgodnie z art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 do sądów państwa członkowskiego, w tym do sądów tego państwa właściwych w sprawach wzorów wspólnotowych, można zwrócić się o zastosowanie przewidzianych w prawie tego państwa w odniesieniu do krajowego prawa ze wzoru środków tymczasowych i zabezpieczających w odniesieniu do wzoru wspólnotowego, nawet jeżeli na mocy tego rozporządzenia właściwy do orzekania co do istoty sprawy jest sąd właściwy w sprawach wzorów wspólnotowych w innym państwie członkowskim.
- 30 Wątpliwość sądu odsyłającego dotyczy w szczególności pierwszej części tego przepisu, a mianowicie kwestii wyznaczenia sądów właściwych w każdym państwie członkowskim do zarządzania środków tymczasowych i zabezpieczających w odniesieniu do wzoru wspólnotowego.
- 31 Należy przypomnieć, że przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii trzeba brać pod uwagę nie tylko jego brzmienie, lecz także kontekst, w jakim został on umieszczony, oraz cele regulacji, której część stanowi (wyrok z dnia 22 czerwca 2016 r., Thomas Philipps, C-419/15, EU:C:2016:468, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 32 Z brzmienia art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że podmiot prawa może wystąpić o zarządzenie środków tymczasowych i zabezpieczających w odniesieniu do wzoru wspólnotowego nie tylko do sądów tego państwa członkowskiego właściwych w sprawach wzorów wspólnotowych, lecz także do każdego sądu tego państwa członkowskiego właściwego do wydania takich środków w odniesieniu do wzorów krajowych. Jak zauważył w tym względzie rzecznik generalny w pkt 41 opinii, użycie sformułowania „wraz z sądami w sprawach wzorów wspólnotowych” potwierdza, że niekoniecznie musi to być sąd wyspecjalizowany.
- 33 Powyższego stwierdzenia nie podważa użycie wyrażenia „może” w art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002. Użycia tego wyrażenia nie można postrzegać jako oznaczającego, że przepis ten przyznaje państwom członkowskim uznanie w zakresie powierzenia właściwości do orzekania w przedmiocie środków tymczasowych i zabezpieczających w odniesieniu do wzorów wspólnotowych. Jak bowiem podniósł rzecznik generalny w pkt 66 opinii, owo wyrażenie odnosi się wyłącznie do podmiotów prawa, które zamierzają zwrócić się do sądu o zarządzenie środka tymczasowego lub zabezpieczającego w kontekście jednego z powództw, o których mowa w art. 81 rozporządzenia nr 6/2002.
- 34 Ponadto choć rząd niderlandzki twierdzi, że rozpatrywany przepis nie reguluje wewnętrznej właściwości sądów w państwie członkowskim, lecz uściśla zasady właściwości międzynarodowej w dziedzinie środków tymczasowych i zabezpieczających, to z całościowej lektury tego przepisu

wynika, że wyłącznie jego drugiej części, która nie jest jako taka objęta pytaniem sądu odsyłającego, można przyznać taki zakres, co pozostaje bez wpływu na kwestię ustalenia sądów właściwych w każdym państwie członkowskim w przedmiocie zarządzania środków tymczasowych i zabezpieczających w odniesieniu do wzoru wspólnotowego.

- 35 Poza tym, w przeciwieństwie do tego, co utrzymuje wspomniany rząd, stwierdzenie dokonane w pkt 32 niniejszego wyroku znajduje potwierdzenie w kontekście, w jaki wpisuje się art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.
- 36 Należy zauważyć w tym względzie, że ów przepis wchodzi w skład tytułu IX tego rozporządzenia, opatrzonego nagłówkiem „Jurysdykcja oraz postępowanie w sprawach dotyczących wzorów wspólnotowych”, a dokładniej – sekcji 2 tego tytułu, zatytułowanej „Spory dotyczące naruszenia i ważności wzorów wspólnotowych”, obejmującej art. 80–92 wspomnianego rozporządzenia.
- 37 Tymczasem z ogólnej systematyki rozporządzenia nr 6/2002 wynika, że przepisy zawarte w rzeczonyj sekcji 2 zawierają szczególne zasady ustalania właściwości sądowej w odniesieniu do powództw dotyczących naruszenia i ważności wzorów wspólnotowych. Owe szczególne zasady są również odrębne od zasad odnoszących się do sporów z zakresu wzorów wspólnotowych innych niż dotyczące naruszenia i ważności tych wzorów, zawartych w sekcji 3 tytułu IX tego rozporządzenia.
- 38 Co za tym idzie, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi rząd niderlandzki, środki tymczasowe i zabezpieczające dotyczące wzoru wspólnotowego, o których mowa w art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, po pierwsze, odnoszą się do powództw dotyczących naruszenia i ważności wzorów wspólnotowych, o których mowa w art. 81 tego rozporządzenia, a po drugie, mogą zostać zarządzane przez sądy państwa członkowskiego właściwe do wydania takich środków w odniesieniu do wzorów krajowych.
- 39 Zakres art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 nie może bowiem różnić się od zakresu innych przepisów sekcji 2 tytułu IX tego rozporządzenia, jako że – jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 50 opinii – wspomniany art. 90 ust. 1, podobnie jak art. 82–89 owego rozporządzenia, dokonuje odesłania do powództw wymienionych w art. 81 tego samego rozporządzenia.
- 40 Powyższa wykładnia art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 odpowiada ponadto celom realizowanym przez to rozporządzenie. Prawodawca Unii dążył bowiem, poprzez ustanowienie w każdym państwie członkowskim sądów właściwych do spraw z zakresu wzorów wspólnotowych, do wprowadzenia specjalizacji sądów w tej dziedzinie, co – jak wynika z motywu 28 tego rozporządzenia – miałoby wspierać rozwój jednolitej wykładni wymogów regulujących kwestie ważności wzorów wspólnotowych.
- 41 Niemniej, choć realizacja tego celu w postaci jednolitej wykładni jest całkowicie zasadna w odniesieniu do postępowań sądowych mających za przedmiot istotę powództw dotyczących naruszenia i ważności wzorów wspólnotowych, prawodawca Unii przypominał również, w motywie 29 rozporządzenia nr 6/2002, że egzekwowanie praw ze wzoru powinno być skutecznie zagwarantowane na całym terytorium Unii. Tym samym mógł on przewidzieć, by w odniesieniu do żądań zastosowania środków tymczasowych i zabezpieczających w kwestiach naruszenia i ważności wzorów wspólnotowych względy bliskości i skuteczności przeważały nad celem w postaci specjalizacji.
- 42 Przyznanie właściwości do przyjmowania takich środków każdemu sądowi państwa członkowskiego właściwemu do przyjmowania tego typu środków w odniesieniu do wzorów krajowych może więc sprzyjać szybkiemu i skutecznemu położeniu kresu naruszeniom praw podmiotów uprawnionych ze wzoru wspólnotowego.

- 43 Co więcej, skutek takich środków tymczasowych i zabezpieczających jest ze swej natury ograniczony w czasie, a ich zarządzenie przez właściwy w tym względzie sąd nie może przesądzać rozstrzygnięcia co do istoty powództwa dotyczącego naruszenia i ważności wzorów wspólnotowych, którego rozpoznanie należy do wyłącznej właściwości sądów w sprawach wzorów wspólnotowych.
- 44 Z powyższych rozważań wynika, że art. 90 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 należy interpretować w ten sposób, że stanowi on, iż sądy państw członkowskich właściwe do zarządzania środkami tymczasowymi lub zabezpieczającymi w odniesieniu do wzoru krajowego mają również właściwość do zarządzania takimi środkami w odniesieniu do wzoru wspólnotowego.

W przedmiocie kosztów

- 45 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 90 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych należy interpretować w ten sposób, że stanowi on, iż sądy państw członkowskich właściwe do zarządzania środkami tymczasowymi lub zabezpieczającymi w odniesieniu do wzoru krajowego mają również właściwość do zarządzania takimi środkami w odniesieniu do wzoru wspólnotowego.

Podpisy